

F75
1914

საქართველოს
ბიბლიოთეკა

საქართველო

საქართველო ქურონალი მცირეწლოვანთათვის

1914 აპრილი № 7

ქართული
ბიბლიოთეკა

ნაკადი

წილიწადი 80-ე. X.

№ 7.

აპრილი, 1914 წ.

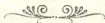
F240

მფარველი ანგელოზი.

შ ი ნ ა ა რ ს ი:

I—შფარველი ანგელოზი,—სუათა	1
II—ნაკადულის მკითხველები	3
III—ღღის კაბა,—დექსი მიშქრადის	4
IV—ორი დედოფალი,—ნინო ნაკაშიძის	7
V—ეგობრები,—(დასასრული) დეო ქიანდის	15
VI—მალბაზი ლიზიკო,—დექსი გ. ქუჩიშვილის	21
VII—შუე და ქარი,—(თარგმანი) ნ—ის	22
VIII—დედა,—(თარგმანი) ანასი	23
IX—გასართობი: რებუსი და აღსნა	24

გერმანული
ზინზორთაქა

„ნაკადული“

შვიტხველები.

- 1) ლინა, 2) თინა და 3) გიგლა ქუთათელაძეები.—ზონი.
4) კოწია ნაკაშიძე.—ბათომი. 5) ელენე კაკაბაძე.—ზონი.

ლალის კაზა.

რისტე აღსდგა, გენაცვალე,
 ქრისტე აღსდგა, ჩემო კვრიტო!
 მო, მოგკასმძავ ვარდის კაბით,
 ჩემო გულის მარგალიტო.

ეფერება ნუცას დედა,
 თმას უსწორებს, აცმევს კაბას;
 ნუცაც თვალებს სისხრულით
 ხან აჭექებს და ხანა ნაბზეს!

ხან ტრიალებს, ბედნიერი,
 დიდ სარკეში იხედება,
 და მის ჭერტით გულ-ნათუთქი—
 თამრო ჩუმად იცრემლებს.

კარის უკან მობუსულა,
 შავ მონძებით შემოსილი;

დედა არ ჰქავს, ობოლია,
 და ბებიან, თუალ დაუსილი, —
 მუდამა ზის ქონის კართან
 ლუკმისათვის სელ-გაწვდილი.

აქ იმიტომ მოიბრინა —
 ზასკის ნაჭერს მოელოდა,
 რომ ბებიას გამძრალ ზირსა
 ოდნავ მანც კაულობდა.

რა შენიშნა ნუცამ ესა:
 თამრო სუმაღ იწმენდს თვალებს,
 და მის ახალ ვარდის კაბას
 შურიანად უთვალთვალებს, —

შეებრალა... დაიდრეჯა...
 დედან უთხრა: — ჩემო დედი!
 დღეს ხომ ქრისტეს აღდგომაა,
 ღარიბების ნუკემ-ბედი?

მამ შორე ლალის კაბას
 თამროს მიუცემ, დამიძღლებს,
 დედა არ ჰქავს... საცოდავი...
 შესე, ცრემლებს ძლივს იმაგრებს.

დედამ ახლა დაინახა:
 კარის უკან მოკუნტული —
 თამრო სუმაღ შესცქეროდა,
 ცრემლით თვალებ-გაკუდული,

ქართული
აკადემია

და საჩქაროდ მიუღოცა
კვერცხი წითლად შეღებილი;
კაბაც მისცა... მოეფურა;
თვალსე მოსწედა ცრემლი თბილი.

ნუცა შეტის აღტაცებით
დასტრიალებს, უკლის კარსა,
და თამრიკოს ნორჩი კულიც
დაემსებასა დილის ვარდსა!

მიმქრალი.

ორი დედოფალი.

აუცხოო თბილი, მხიარული დღე იყო. ქალაქის ბაღში შუა ადგილას შადრევანი სმურობით ამოხუსხუსებდა, ირგვლივ-კი ბავშვებს მოეყარათ თავი და ჭრიბული გაჭქანდათ. დაუოფილიყვნენ ჯგუფ-ჯგუფად, თამაშობდნენ, იცინოდნენ, ძღეროდნენ, ფუს-ფუსებდნენ სილაში, დარბოდნენ. მოძორებით, ირგვლივ გრძელ სკამებსე ჩამომსდარიყვნენ დეალები, გამდელები და მასლობლები, ეურს უგდედნენ ბავშვებს, თანაც ერთმანეთს ემასლანათობდნენ. ეველა მხიარული იყო, ჯერ ერთი იმიტომ, რომ მხიარული დღე, და მეორეც—ადღკომის დღესასწაულები იყო, და ესეც სომ უწეობდა ხელს მხიარულებს.

ერთ სკამსე სხვათა შორის იჯდა ჰატარა გოგონა; ხელ-

პატარა ქალმა გამოართვა, გადაუსვა თავსე ხელი იწია გოგონასკენ. ბავშვები ცოტა ხანს ჩუმად შესცქეროდნენ ერთმანეთს.

— შენ დედოფალს რა ჰქვია? — ჰკითხა მან ბოლოს.

— მხეთა-მ ხე, — მიუგო გოგონამ; — შენსას?

— ჩემსას — მიმი.

— შენ რაღა გქვია?

— ეკა. შენ?

— მე — რუსია; რომ გავისდები — რუსუდანს დამიძახებენ.

— რა კარგი სახელია. მიმი რომ გაიხდება, რას დაუძახებენ?

— მიმი? მიმი არ გაიხდება. განა შენი მხეთა-მე ხე გაიხდება?

— არ ვიცი, — იქნება გაიხარდოს.

— მაჩვენე.

ეკამ მისცა დედოფალი. რუსიამ შეატრიალ-შემოატრიალა და დაბეჯითებით სთქვა:

— არა, არც შენი გაიხდება. დედოფალები არ იხდებიან. იცი რა: ჩემი დედოფალი დიდია. შენი-კი — პატარა; ერთად დაუსვით აქ. შენი ამის შვილი იუოს. კარგი? ვითამაშოთ. გინდა?.. გადია, შენ მიიწიე: აქ დაუსვამთ, ხეზე მივაუედებთ.

ბავშვები დაფანტოდნენ. გამდელმა მიიწია, ადგილი დაუცალა. ბავშვებმა ისიც იუო დასვეს სესთან დედოფალები, რომ ვკუვიდან ყრიაძული და მხიარული წივილ-კივილი უფრო ცოცხლად კაისმა. რუსიამ სწრაფად მოიხედა და უნდა გაქცეულიყო, რომ შეჩერდა, ჩაჰკიდა ხელი ეკას და უთხრა:

— წამოდი, წამოდი შენც, დედოფალები აქ დავტოვოთ: ერთმანეთს თითონ შეაქცევენ ლაპარაკით.

— ილაპარაკეთ, ისინაძოვნეთ, ჩვენო კარგებო, — მიამხან

რუსიამ, დედოფლებს — სელი-სელს ჩაკიდებული
გაიქცნენ და თვალის დახამხამების უძალ შვერივნენ ჯგუფში.
ჩქარა იმათი სძაურობაც კანისმა. გამდგელმა მხიარულად გააუო
ლა თვალი ბავშვებს, შემდეგ დედოფალებს გადახედა, კაილიმა
და ისევ მიუბრუნდა მეზობელ გამდგელს სამასწავლებლოდ.

— არა, კაციკე, როგორ დაუბარეს: ილაპარაკეთ, ისინამო-
ვნეთო; რა არის ბავშობა! ახლა ამით სჯერათ, რომ ილა-
პარაკებენ. მართლაც — უკვლას ეკონა რომ დედოფალები სდუ-
დნენ, მაგრამ ისინი-კი აი რას ელაპარაკებოდნენ ერთმანეთს.

ჯერ კარგა ხანს ისინი-კი ჩუმი; შემდეგ სიჩუმე დაბრუნდა
მხეთა-მხემ.

— რა მშვენიერი ცისფერი თვალები გაქვთ; უთუოდ ხუ-
ჭავთ?

— დიად, ვხუჭავ.

— როგორ გიხდებათ ქერა თმა და მშვენიერი ცისფე-
რი კაბა; რა მშვენიერად იცინით; უნდა მოგასწავნოთ: ერ-

თობ ბედნიერი ვარ, რომ გაგკაცნით,—ისეთი ლამაზი მისა-
 ლებით...

— კმადლობთ,—მიუგო მიმიძ.—საქმე სილამაზეუმი-კი არ
 არის, საქმე იმაშია, თუ რამდენად ბედნიერია კაცი.

— რაც შეეხება ბედნიერებას...

— საბრალთა, როგორ მებრალები, უბედური ხარ...

— განა მე ვთქვი—უბედური ვარ მეთქი? ზირიქით, მე
 მინდობდა მეთქვა—ბედნიერი ვარ მეთქი.

— ბედნიერი? მე ვიფიქრე, შენ ჩითის გრძელ კაბას რომ
 შევსკდე, და ამასთან არც იღიბებოდი... მაპატიე, კენაცვა!

— რომ შექმდლოს, სულითა ჭ გულით გავიღიბებდი: ისე
 ბედნიერი ვარ; მაგრამ თქვენსავეთ როდი ჩამისხეს ზირში
 ძარგალიტის კბილები; თვალებსაც, რასაკვირველია, ვერ ვხუ-
 ჭავ, მაგრამ მე მანაც ბედნიერად ვგრძნობ თავს, თუცა, მა-
 რთაღლია ჩემი ბედნიერება თქვენსას რას შეედრება, ასეთ მძვე-
 ნიერსა და მდიდარს.

— საკვირველია სწორედ, მე თავის დღეში არ მინახავს
 ბედნიერი დედოფალა. იი, სომ მხედავთ: მე სულ ახალ-ნაეი-
 დი ვარ; სულ ერთი კვირაც არ იქნება ჯერ: ამ საადგო-
 მოდ მიმთავაზა რუსიანს ერთმა მისმა ნათესავმა ქალმა. თუმანი
 დახარჯა ჩემ სავიღიბად; და შემხედეთ...

— მან გამოხსნა ოდნავ გატყეხილი ფეხი,—ჩემს ვარდა
 რუსიანს სუთი დედოფალა ჰქავს. მაგრამ როგორ ჰქავს? ერ-
 თი, ვეღაზე დიდი, მძვენიერი მოღაპარავე დედოფალა, რო-
 ძელიც იმახობდა—მამა და დედა, სმა-ჩაწვევტილი და ცხვირ-
 მოტყეხილი ავღია. მეორეს, ლამაზ, მავგრებან დედოფალას
 ორივე სული და ფეხი დაგლეჯილი აქვს; მესამე—თვალებ-
 დათხრილია. მეოთხე—სრულიად შელოტია, უთმო; საბრალთა

ხანხანავია. მესუთუ-კი — კბილეუ-ჩამტყრეულია. ის მოახსენებდა. ასე ბრძანა რუსიამ: ძველი კაბა ჩააცვა და წინსაფარი ააფარა. როცა მე ეტლში ვჯდები, ის უკან მიბმულია და მომდევს. ეჭვს, რა გითხრობ: რომ შემქმლოს — ავტორდებოდი, მაგრამ ესეთია ჩემი გარეგნობა: ვიცინი და ვუვლავს სცდებებს ჩემ შესახებ. ერთი მითხარი: განა არ არის სატირელი, როცა ფიქრობ, რომ შენც ეს ბოლო მოკელია. რომ იცოდეთ, რუსიანს ძმა, ჰატარა ლეო, აი იქ ბურთის რომ მოსდევს, რა აუზახკია! რამდენი ეტლი, ავტომობილი და ავროზღანანი დაამტყრია, რამდენ ცხენს და ძაღლს, სათამაშოებს, რასაკვირველია, კუდები და ეურები დააკლიჯა. რამდენი ჰეპელა და ბუზანკალა გამოასალმა ჭრელ ფრთებს. აი ეს ლეო გუშინ ისეთის თვალთ მიუერებდა... რომ გამახსენებდა, მიძით ვცახცახებ: ხელში მაკრატელი ეჭირა და ის-ის იყო თმა უნდა შეეკრა, რომ სწორედ ამ დროს, ღმერთმა უშველოს: ეკ გამდელი შემოვიდა, გაიფანა, თორემ განა ეს ოქროს დაღალები ასე მექნებოდა დღეს ბეჭებსე დაურილი? ოჰ, ოჰ, ოჰ! ხანდახან ვფიქრობ, რომ ჩემი დღეები-კი არა — საათებიც დათვლილია. მე მკონია, რომ მეც ის დღე მომელის, რაც ჩემ მოახსენებს, რადგანაც ჩემს უწინ ის იყო ქაღალბატონი და მოახსენებდა თმა-გადაგლეჯილი ემსახურებოდა... ის თმაც ლეომ გადააკლიჯა; ეს ფეხიც სომ მან მომტეხა, მაგრამ უკაცრაუად: თქვენ, მკონია, ბძანეთ ბედნიერი ვარო. არ შეიძლება მიამხროთ რაშია ეს თქვენი ბედნიერება? სხვის ბედნიერების ამბავი სასიამოვნოა ჩემთვის.

— ოჰ, როგორ ვწუხვარ! რომ შემქმლოს — დიდი სიამოვნებით გავიცვლიდი კატეხილ ფეხში ჩემ ფეხს. თუძვა ძავი წაღები მაცვია, მაგრამ, მართალი რომ თქვას კაცმა, ფეხები კოსტა მაქვს... უკაცრაოდ, თქვენ ბძანეთ — შენი ბედნიერების

ამბავი მიამბეო. დიდი სიამოვნებით შეკისრულებთ სურათებს მეს სწორედ მიმთავსეს კვას და სწორედ სააღდგომოდ. რომ იცოდეთ, ქალბატონო მიმი, როგორ უუვარვარ ჩემს კვას და დედამისსაც...

— დედამისსაც... დემართო ჩემო, — შესძახა მიმი. — განა დედებსაც უუვართ დედოფალები?

— დიად, დიად; და აი მოკახსენებთ... მაგრამ არ ვიცი — საიდან დავიწყო: თავიდან, თუ...

— თავიდან, თავიდან დაიწყო, თუ დემართი გწამს. ესენი თამაშს დიდხანს არ გაათავებენ, ზე მამ რა უნდა ვქნათ: ერთმანეთი მანც შევაქციოთ.

— დიდის სიამოვნებით. მამ დავიწუებ, სწორედ იქიდან, საიდანაც იწუება ჩემი ცხოვრებაში გამოსვლა!

იმ უკოს, რომელმაც კარგა ხანს ვიწუეი, თავი ახადეს და სინათლე დაუინახე. დილა იყო, მზე აშუქებდა, და ის ბინა, სადაც ჩვენ ვიყავით, ე. ი. მე და ის თათარი, რომელმაც უკოთი გაბლო, და რომელიც ამ დროს იჯდა, მე სულში ვეჭირე ზე ღიმილით დამაცქერდა, მისი სსივებით იყო გაშუქებული. მე ვამესარდა. თათარმა შემატრიალა — შემომატრიალა და სთქვა:

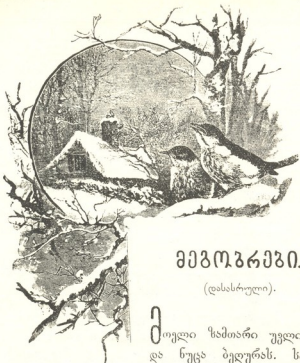
„ძალიან ლამაზია, ძალიან კარგი დედოფალია — სწორედ ერთი აბაზი დირს“. — ამილო, წამოიწია, გამოჰყო თავი კარედ და გის ზირად კედელსე გაკეთებულ მუშის განჯინაში, სადაც დილები, დუგკები, თახები, კოჭის ძაფები, ქინძისთაფები და სხვა ამგვარი რაგინდარობა იყო, სწორედ შუა გულში უწირველეს ადგილას ჩამაყენა. — თვითონ ისეე ჩაჯდა თავის ადგილას, რადგანაც იმ დუქანში ადგომა არ შეიძლებოდა. მართალი რომ თქვას კაცმა, ეს დუქანი-კი არ იყო. ნამდვილი დუქანი ამ ზაწია სურელის ძალია იყო და იქ ხილს ჰეიდენს; ამ სურელში-კი მხოლოდ ჯდომა შეიძლებოდა და

თათარიც მოელი დღეობით იჯდა. ერთიც არ შემოვიდა მას შემდეგ ნემთვის, თუმცა ეოველ დღე საღამოს შუძის განჯინას ჩამოიდებდა, ფრთხილად შეიტანდა სვრულში, ფრთხილად დადებდა ძირს, შერშე ჰკეტავდა დუქანს და დილაშდის მიდიოდა სადღაც; დილით ისევ გამოვიტანდა და ისევ შისი შუქსე ქუნის ზირას კედელზე დაკვედიებდა.

ნინო ნაკაშიძე.

(შემდეგი იქნება.)

მეზობრები.

(დასასრული).

მოელი სამთარი უვლიდნენ ვანო და ნუცა ბელურას. საჭმელს არ აკლებდნენ და სასმელს. როცა ვანო სკოლაში იყო, ნუცა სრუნავდა ბელურასთვის, როცა-კი დაბრუნდებოდა ვანო, მსრუნველობას უმთავრესად იგი ეწეოდა.

ბელურას სრულიად მოურჩა ფრთა. გალიაში ცხოვრებას შეეჩვია. ვანო და ნუცა ძალიან შეუყვარდა. კატაც შეეთვისა ჩიტუნისას. უოველი ცუდი ზრახვა ბელურასადმი აღმოეფხვრა ციცუნისას გულიდან. ისიც-კი მუარველობდა გალიაში და-მწკვდევულ სტუმარს.

— ხომ იცი, ნუცა, კახაფხული რომ მოაწვეს, უნდა გავაფრინოთ ჩვენი ბელურა, — უთხრა ვანომ ნუცას.

— მაგრამ, თუ ბელურას აქ ურჩევნია? — შეეკითხა ნუცა მას.

— ახლა-კი ურჩევნია, მაგრამ მაშინ მისთვის თავისუფ-

ლად სჯობია ცხოვრება!.. გასაფხულსე და ზაფხულშიც კაუჭირდება ბელურას! ზირიქით: თუ გალიაში იქნა დამწვევებული იმ დროს, მოკვდება, დაჯავრინდება!.. აი, დედაძაც ასე სთქვა: გასაფხულის ზირსე გააფრინეთო, და ისიც თბილ ჰაერში ინავარდებსო; ბუდეს გააკეთებს, ბარტყებს დახდის და მეგობრებში გაერთობაო!

სამთარიც გავიდა. თოვლი დადნა. თბილმა სიომ დაჭბურა. ახლა გალია ვანომ აივანსე გამოიტანა და სუფთა ჰაერსე ჩამოჰკიდა. ნუცას გული სწვდებოდა, რომ ძაღუ მის საკვარულ ჩიტს გააფრენდნენ. ძაგრამ ვანო არ ჩქარობდა. მას კიდუ ეშინოდა ავდარისა.

— ვაი, რომ ცუდი დღეები კვლავად დადგესო! — ფიქრობდა იგი და გასაფხულის ზირის მოლოდინში იყო.

გასაფხულმაც არ დაბოჯნა: — უკვლავ სესე უწინ ტყეძალმა გამოიღო ვოკორი. აქა-იქ იამაც გაახილა თუალები.

მაშინ ვანომ და ნუცამ უკვლავ მინაურების თანდასწრებით გამოიტანეს ბელურას გალია ესოში. ბელურა გრმნობდა, რომ ანთავისუფლებდნენ და სინარულით კუთხიდან კუთხეში დასტოვდა, წიოდა, ჭკმჭკმებდა. ვანომ გააღო გალიის კარი, შეჭყო შიგ სელი და ბელურა გარუდ გამოიუვანა.

— ნახვამდის, ჩემო ჩიტუნია! — მიძართა ვანომ ჩიტს. — ახლა არა გიჭირს-რა!.. შენ საუვარულ ტყეს, მინდორ-კვლს, ჭალებს დაუბრუნდი!.. რამდენიც გინდა — ინავარდე! ჭკუიანად-კი იყავი! ბალის ჭია უკვლავ შეჭამე, ვანის მტრებს სულ მუსრი გააღლე!.. ჩვენც არ დაგავიწყდეთ, ხან-და-ხან გვანსე!... სამთარში რომ გაგიჭირდება, ჩვენსა მოდი და თან შენი მეგობრებიც წამოიყვანე: ბინას და საჭმელს მოგცემთ!.. ჩემდა სასწოვრად-კი აი ეს წითელი ძაფი ექონდეს!.. ბეჭედით გაციკეთებ ფეხსე ისე, რომ სულ არ შეგაწუხოს!.. — ამ სიტყვუ-

კობარს, ვინ ეპატეებოდა: „ჩემთან წამოდი და დაიხვეწი“.

ვანო და ნუცა დიდხანს უუერებდნენ ამ ამბავს და „ვა-
მას“ მახილითა და ტაძის კვრით აცილებდნენ ძვირფას ძეგო-
ბარს.

სახაფსულოდ ვანო სკოლიდან დაითხოვეს. მას ასლა ბეგრი
თავისუფალი დრო ჰქონდა, მაგრამ ამ თავისუფალ დროს
მხოლოდ თამაშს არ ანდომებდა. მუშაობდა, სახლში დედას
ეხმარებოდა, ნუცას წიგნს ასწავლიდა.

ერთხელ ეზოს გარეშად, ხის ძირში იჯდა ვანო. ნამუა-
დღევი იყო, და სიცხე კიდევ არ დამცნრალიყო; ამიტომ ვანო
წრდილში დამჯდარიყო. მას დანა ეჭირა ხელში და სამშვილ-
დო ხეს თლიდა. მშვილდ-ისარი-კი ვანოს იმიტომ უნდო-
და, რომ სროლაში ევარჯიშნა და დამიზუნა კარგად ესწავლა.
მის ძეგობრებს ამ საფსულ ეკვლას ჰქონდა მშვილდ-ისარი.
ვანოსაც უნდა ევარჯიშნა, რომ ტოლებს არ ჩამორჩენოდა.

კულმოდგინედ თლიდა ვანო ისარს, თანაც ფიქრობდა.
ერთთავად მას კული ჰქონდა დაწვეუტელი, რომ ამდენი ხნის
განმავლობაში მის ძეგობარ ბელურას იგი ერთხელაც არ ენა-
ხა და არ მოეკითხა.

„ნეტავი, ასე რად დაფავიწუდი ჩემ ჩიტუნას?“ — ფიქრო-
ბდა ვანო. — „როგორ ცხოვრობს, ნეტავი, ჩემი ბელურა?“

ვანოს უკვირდა, რომ ბელურებს შორის მან თვალის ვერ
მოჰქრა წითელ-მაფიან ჩიტს, თუქცა უოკელთვის ათვალეირებ-
და და კული-ურის მისკენ ეჭირა.

ნუცამ-კი რამდენჯერმე უსაუვედურა ვანოს: — რატომ გაუ-
ში ბელურაო? იქნება ქორმა მოიტაცა და შეჭამაო! კალიაში
რომ უოფილიყო, არაფერი ასეთი დაემართებოდაო!.. ვანოს,
რე თქმა უნდა, არ სჯეროდა დის იტყუბი. მან კარგად იცოდა
ბელურას სიმარდის ამბავი და იმედი ჰქონდა, რომ იგი ცო-

ცხალი იყო. მაგრამ მანც საწვენად დარხოძოდა გულ-მავიწრობა.

ასეთ ფიქრში რომ იყო ვანო და დანას მარდად ატრიალებდა ხელში, მოულოდნელად საშინელი ჭკვიელი მოესმა სის ტოტიდან. ვანომ ურუბი სცქვიტა. ნაცნობ ბელურის სმას მიამზგაგესა გაგონილი.

„ნამდვილად ჩემი ბელურაა!.. სოლო რად ჭკვიის ასე!.. რა განჭირვებია?“ სთქვა და ადგომა მოინდომა, რომ შეესედნა ჩიტისთვის. მაგრამ განძრევაც ვერ მოასწრო, რომ ბელურა შურდულის სისწრაფით დაექანა სის ტოტიდან და ვანოს ზურგს უკან მიწასე დაეცა. —საშიძარი იყო ბელურას წივილი და ფრთების შესვლა-შემოსლა. გვერდებოდა ძძლავრ მტერსე გალაძქრებულაო.

ვანო წამოხტა. გაიხედა იქით, სადაც ბელურა დაეცა. უცბად შედგა ვანო. გაშეშდა. —ნახა: ბელურასე ცოტა დამორებით უშველებელ მავ გველს აეწია კისერი, გამოეყო ორად გაუოფილი ენა და სისინებდა. სწრაფად გაუელვა ვანოს აზრმა: ბელურას რომ არ დაეშალა, გველი ისე მოუხლოვდებოდა მას, რომ უთუოდ უკბენდა.

წამსვე დასტაცა ვანომ ქვას ხელი და გველს ესროლა. გველმა მიიბრუნა ზირი და კლავნით განსრიალდა ტუისკენ. ბელურა-კი აფრინდა და ხეზე შემოჯდა. იგი კიდევ ვერ დაწინარებულყო და ანხსლობდა მიმაველ გველსე.

ვანომ იცნო ბელურა. ჩიტს ფესზე მიბმული ჭქონდა მათი, რომელიც ახლა მხოლოდ მოწითანო ფერისა იყო.

— დედა! დედა!.. —დაიძხვა სისარულით ვანომ—ნუცა!.. დედა! მოდი, მოდი ჩქარა, რა განხეხოთ!!.

მაღე მოირბინეს ვანოს დედამა და ნუცამ. ვანომ მათ უაძბო, რაც მოხდა ჭ იმათ სისარულს სახლვარი არ ჭქონდა.

საქართველოს
აქადემიის

კვლავად დადგა სამთარი! ტყე-ველს კვლავ ეინჯებოდა. რი შვესია. თოვლით დაიფარა დედა-მიწა.

ამ სამთარსაც მოელოდა და-ძმა სავუარელ ბელურას, მავრამ სასურველი სტუმარი დიდ ხანს არ სჩანდა. ვანო და ნუცა ძალიან სწუსდნენ ამას და სულ ესოში იცქირებოდნენ.

ბოლოს ერთ ქარ-ბუქიან დღეს შემთხვევით ღიად დატოვებულ კარით ვანოსა და ნუცას ოთახში შემოაღწინდა რამდენიმე ბელურა. მათ წინ უძლოდა ჩუხნი ნაცნობი, ვანოს და ნუცას მეგობარი ბელურა. იგი თავის შვილებითა და მეგობრებით სტუმრებოდა და-ძმას.

ვანო და ნუცა ღირსეულად დაუსჯდნენ ძვირფას სტუმრებს. მათ გადაწყვიტეს:—სამთარის გასვლამდის ჰატვივი ცვათ ჩიტუნებისთვის, რომ გასაფხულის ჰირსე ისინი უყნებლად დაჭებრუნებოდნენ თავისუფალ და ქვეყნისთვის სასარგებლო ცხოვრებას!..

ლევო ქიაჩელი.

მალხაზი ლიზიკო.

მესეთ, შესეთ ღასიკოსა,
თვალ-ძაფუბლა ცქრიალასა,
მერცხლივით ხალისიანს,
ჭიკჭიკას და ფრთხიალასა;

ადრიანად წამომსტარა
და ზირს იბანს თავის ხელით;
სარკემიაც იუერება,
თმას ივარცხნის სავარცხელით.

გ. ქუჩიშვილი.

მზე და ქარი.

როსელ მზესა და ქარს ლაზარაკი მოუვიდათ: რომელი ჩვენგანი უფრო ძლიერიაო. მზე ამტკიცებდა—მე უფრო ძლიერი ვარო; ქარი-კი—მეო. ერთმანეთს ვერაფერი დაუმტკიცეს. ამ დროს დაინახეს—მოდის ცხენით ერთი კაცი, და გადასწვრიტეს ამ კაცსე გამოეცადათ თავიანთი

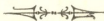
ძალ-ღონე.

— აბა, მიუურე—როგორ დაეჭროლო. თვალის დახამხამების უძალ შემოვაკლევს ტანსაცმელს,—სიტყვა ქარმა და დაუბერა რაც ძალი და ქონე ჰქონდა. რამდენხაც მეტს ცდილობდა ქარი, იმდენად უფრო ინკუვდა ნაბადს კაცი, ლახძავდა ქარს, მაგრამ თვითონ მძინც მიდიოდა და მიდიოდა. ქარი ბრახდებოდა: ასხამდა თავსე წვიმასა და თოვლ-ჭვანს. მაგრამ კაცმა კიდევ უფრო მაგრად შეიკრა თანსებით ნაბადი და თავისას არ იძლიდა.

მაშინ დარწმუნდა ქარი, რომ ტანისამოსის შემოკლევას ვერ შესძლებს, და ჩაღვა.

მზემ გაიღიმა, გამოიხედა ღრუბლებიდან, გააძრო და გაათბო დედაშიწა და ადამიანიც. კაცს გაეხარდა, მოიძრო ნაბადი და შემოიკრა ცხენსე.

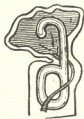
— აი ხედავ, — უთხრა მაშინ მზემ ბრახიან ქარს, — სიკეთეს მეტი შესძლებია, ვიდრე სიაფეს.

საქართველოს
საბავშვო
საქმიანობის
საქართველოს

ღ ე ღ ა.

ოდროდა ომიღვან ჯარის კაცი, დაღღილი, საცივით კაფინხული, მშიერ-მწეურვალი. ძლივს მიაღწია სოფელს და ერთ ქოსში შევიდა; იმ ქოსში სცხოვრობდა მოხუცებული დედაკაცი. ამ მოხუცებულმა, როგორც თავისი შვილი ისე მიიღო ეს ჯარის კაცი, ჰური აჭამა, თბილად დაამინა და მეორე დღეს კიდევ ახალი ტანსაცმელი მისცა.

ჯარის კაცს სიხარულით ტირილი მოუვიდა და შეეკითხა ბებერს:

— რად მეცი ასეთი ჰატევი, ბები? მე სომ სულ უცხო ვარ შენთვის?

ბებერმა ცრემლები მოიწმინდა და უპასუხა:

— მეცა შეაკს უცხო ქვეყანაში შვილი ჯარის კაცად. იქ ნება როგორც მე შენ კეცი ჰატევი, ისე იმასა სცეს ნუკეში უცხო დედაძ.

საქართველოს
ენციკლოპედია

რ ე ბ უ ს ი

”

რ
ე
ბ
უ
ს
ი

ყ
მ

”

ს

”

ნ
ა

”

”

”

მ
ე
ბ

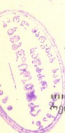

ო

მე-6 №-ში მოთავსებულ რეკლამის აღსანიშნავად:

სპილენძის ვუხუცი კარბა, თბილისის კარბა ლობი.

რედაქტორი: ნინო ნაკაშიძე. გამომცემელი თ. პ. ი. თუმანიშვილი

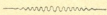
„ნაკადული“-ს რედაქციაში

და

წერა-კითხვის სასოგადოების წიგნის მაღაზიაში იუილება
შემდეგი წიგნები:

- 1) **ტომის თავგადასავალი**, —თხზ. მარკ ტვენისა, თარგმ.
გრ. ყიფშიძისა, ფასი 50 კ.
- 2) **რას გვიამბობს ოთახი**, —თხზ. ავენარიუსისა, თარგმ.
გ. ჯაფარიძისა, ფასი 20 კ.
- 3) **დასურათებული ასაწყობი ანბანი**, —ფასი 1 მ. 20 კ.
- 4) **სკრუჯი და მარლერ**, —საშობაო მოთხრობა, ჩარლზ
დიკენსისა, თარგმანი ნინო ნაკაშიძისა, ფასი 25 კ.
- 5) **დასურათებული საყმაწვილო მოთხრობები** პ. ქ. ან-
დერსენისა, ერ. სეტ. ტომპსონისა, გ. ინსაინისა
და რ. კიპლინგისა, ფასი 30 კ.
- 6) **ბავშვობა და სიყრმე**, —მოთხრობა ლევ ტოლსტო-
ისა, თარგმ. ნინო ნაკაშიძისა, ფასი 60 კ.
- 7) **ორი მხატვარი**, —თარგმანი დ. ავალიანისა, ფასი 15 კ.
- 8) **საშობაო ბუნების სარკე**, დასურათებული საყმა-
წვილო მოთხრობები, —ივანე ელიაშვილისა, ფასი 30 კ.
- 9) **შობა**, მოთხრობა გურიის ცხოვრებიდან, — ნინო ნა-
კაშიძისა, ფასი 5 კ.
- 10) **ახალგაზრდა მეფის სიზმარი და დევი—ეგოისტ**,
ორი მოთხრობა ოსკარ უაილდისა, თარგმ. ივ.
მაჭავარიანისა, ფასი 5 კ.
- 11) **დათო**, — ირ. ევდოშვილისა, დიდების მამიებელი,
თარგმ. ალ. შანშიაშვილისა, ფასი 5 კ.
- 12) **მოთხრობები**, —ლაგერლედისა და სხვა უცხო მწერ-
ლებისა 5 კ.
- 13) **იგავ-არაკნი**, — 125 დასურათებული, პატარა მო-
თხრობა, ავტორის სურათით, ალ. მირიანაშვილი-
ისა, ფასი 75 კ.
- 14) **ბიძია თომას ქოხი**, — რომანი ბიჩერ-სტოუსი ზანგ-
თა განთავისუფლების დროისა, სურათებითა და
ბიოგრაფიით, თარგმანი მ. კლიმაშვილისა 1 მ. 25 კ.

1914 წ. მიიღება ხელის მოწერა

დასურათებულ საყმაწვილო ჟურნალ

საქართველო
თბილისი

„ნაკადული“ - ჟურნალი

◀ წელიწადი მმათი ▶

ჟურნალი გამოვა ჩვეულებრივი პროგრამით, საგანგებოდ არჩეულ სარედაქციო კომისიის ხელმძღვანელობით;

წლიურ ხელის მომწერლებს მიეცემათ:

24 წიგნი „ნაკადულისა“ **12** წიგნი „ნაკადულისა“
მცირე წლოვანთათვის. მოზრდილთათვის.

36 სურათს ნაკადულის I-ლ ვეპრდსე.

საჩუქრად 1914 წ. ორივე გამოცემის წლიურ ხელის მომწერლებს მიეცემა წიგნი „მიწის ძვრა და ცეცხლის მფრქვეველი მთები“ (მრავალი სურათებით) გიორგი ანთელიძისა.

ფასი ჟურნალისა: წლიურად ორივე გამოცემა—5 მ. ნახევარ წლით—3 მან., ცალკე-ცალკე მცირე წლოვანთათვის **24** წიგნი—3 მან., მოზრდილთათვის **12** წიგნი—3 მან. ფულის შემოტანა შეიძლება ნაწილ-ნაწილადაც.

საზღვარ ვარდ: ერთი წლით 7 მ ნახევარი წლით 4 მ.

გსთხოვთ ხელის მომწერლებს თუ ჟურნალი „ნაკადული“ არ მისდით. ერთი თვის განმავლობაში გვაცნობონ და ადრესის გამოცვლა დროზე შეგვატყობინონ.

ხელის მოწერა შეიძლება

ტფილისში — „ნაკადულის“ რედაქციაში, ზუბალაშვილის სახლი, გოლოვინის პროსპ. № 8. Редакция „Накадули“, Головинский пр. № 8, შემოსასვლელი დავითის ქუჩიდან. № 2. და წერა-კითხვის გამავრცელებელ საზოგადოების წიგნის მაღაზიაში, სასახლის ქუჩა. **ქუთაისში** — ისილორე კვიციანიძისთან, მ. ყაუხჩიშვილთან და თ. შთავრიშვილთან. **სამტრედიისში** — ვლ. ნაცვალაძესთან. — **შოთში** — თეოფილე კანდელაკთან. **ბათუმში** — ენ. სოფიო ნაკაშიძესთან, ტროფიმ ინასარიძესთან ფოსტაში, და ანასტასია ლომინაძესთან. **ოზურგეთში** — **ლანჩხუთში** — ლეო იმნაძესთან. **თელავში** — ვასო პაატაშვილთან. **ახალციხეში** — კონსტანტინე გვარამაძესთან. **ბაქოში** — ვასილ ახვლედიანთან, ნინო გელაშვილთან და ივანე ელიაშვილთან. **გორში** — ნინო ლომოურთან და ქეთევან ჯავახიშვილთან. **სოხუმში** — ენ. მარიამ ანჩაბაძესთან. **ჭიათურაში** — ივანე გომელაურთან. **განჯაში** — ბ. ამბოქაძესთან. **ერევანში** — ე. ოტიშარიანთან. **სიღნაღში** — ნ. ახმეტელაშვილთან. **ყარსში** — ივ. საათაშვილთან. **ალექსანდროპოლში** — ს. შატბერაშვილთან. **ნახიჩევანში** — სამსონ მარჯანიშვილთან. **ზონში** — მ. ი. კაქვიანიძესთან. **რაჭაში** — მასწავლებ. ილია გოგიასთან.

რედაქტორი ნინო ნაკაშიძე.

გამომცემელი თავ. პავლე იოსების-ძე თუმანიშვილი

მი ჰატარა დედოფალს ეჭირს ჩხუტებულს; ხან-და-ხან ლერსებოდა და თანაც ისეთი თვალთი განსცქეროდა ბავშვებს, რომ შეატკობდით—გულით უნდოდა თამაში, მაგრამ ამავე დროს რაღაცას ვრდიებოდა და ვერ ბედავდა. ის განსჯუთობულ მონაწილეობას იღებდა ერთ ჯგუფში, რომელიც კატაციებით თამაშობდა კატა-თავგობას. იმ ჯგუფში თამაშობდა ის მშვენიერი ჰატარა ქალიც, რომელმაც ესეც არის გამდელს და უტოვა თავისი დიდი, მორთული დედოფალს.

ეს დედოფალს გამდელმა იქვე გვერდით დაიდო, ისე უყურადღებოდ, თითქოს მშვენიერი არ ეოფილიყოს. გოგონამ რამოდენჯერმე მოინდომა აეყვანა სულში ეს დიდი და მშვენიერი დედოფალს, მაგრამ ვერ გაბედა, მსუბუქად ამოიხსრა და მოელი უურადღებო მოთამაშეებს მიანერო. ის ფიქრობდა ერთსა და იმავეს: წავიდე თუ არა იმ ბავშვებთან სათამაშოთათო. უცებ დედოფალს ჰატარა ჰატარა ქალმა, სრულიად კავითლებულმა და გაწეწილმა, მოიბრინა გამდელთან.

— თმა გამისწორე, გამდელი, შენი ჭირიძე; სულ გავიწეწე! — შესძახა მან, შემოხვია სელები კისერზე და აკოცა გამდელს. გამდელმა გაციინა, თვითონაც დაუკვავა და დაუწეწა სწორება, თანაც ალერსიანად ეუბნებოდა:

— დაცა, მე ცელიქო, დამცადე—გაკისწორო: ნუ სტუნობ! თუ არ დამცადი, ისე დარჩები... აბა, გაუათავუე. აბა, გაიქეცი!.. მაგრამ მოიცა—ჯერ ერთი კიდევ ძეგოცე...

— აბა, კიდევ, კიდევ, —აკოცა ბავშვმა და მობრუნდა განაქცევად; ამდროს თვალთი შეხსწრო ჰატარა გოგონას, რომელიც გაფაციცებით შესცქეროდა მას, შეხურდა და შესედა გამდელს.

— სეში დედოფალს სადაა? — იკითხა მან.

— აი, აქ არის, — აიღო გამდელმა და მიაწოდა დედოფალს.